

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Сливница, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВНИЦА, III-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невена Пл. Великова

при участието на секретаря Жанета Ив. Божилова
като разгледа докладваното от Невена Пл. Великова Административно наказателно дело № 20231890200696 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите ЗАНН.

Образувано е по жалба на „М.“ ЕООД срещу Наказателно постановление № 23-2300428 от 19.09.2023 г., издадено от *** – директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ към Главна дирекция „Инспекция по труда“, с което на жалбоподателя на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500,00 лв. за това, че на 10.07.2023 г. в обект бА.чарница за производство на закуски, находящ се в гр. *****, стопА.сван от „М.“ ЕООД, ЕИК ***, в качеството му на работодател по смисъл на § 1, т. 1 от ДР на КТ не е застраховал за своя сметка за риска „трудова злополука“ лицето ***, ЕГН ***** на длъжност „помощник кухня, заведение за бързо хранене“ към момента на проверката на място в обекта на контрол, въпреки че съгласно Заповед № РД-06-44 от 22.11.2022 г. за определяне на коефициент на трудов травматизъм по икономически дейности за прилагане през 2023 г. на министъра на труда и социалната политика, коефициентът на трудовия травматизъм за икономическа дейност КИД 10.71 „Производство на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия“, както е регистрирано дружеството работодател, е определен на 0,67, при среден за страната 0,64, с което е нарушил чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“.

В жалбата са изложени твърдения, че АУАН и издаденото въз основа на него Наказателно постановление са незаконосъобразни, доколкото неправилно е прието, че проверяваното лице е извършило нарушение, когато такова не е извършено, доколкото въпросният работник не е подлежал на застраховане. Наред с това, жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, счита, че неправилно е наложено наказание имуществена санкция в размер на 1500,00 лева, като не е съобразено, че веднага след констатиране на нарушението жалбоподателят е отстрА.л същото и е сключил трудова застраховка с работника по повод, който е издадено НП.

Административнонаказващият орган не е депозирал отговор на жалбата.

В съдебно заседание пред въззивния съд, жалбоподателят се представлява от адв. А. П., която поддържа жалбата и моли атакуваното НП да бъде отменено. Представя писмени бележки, в които са развити подробно доводи за наличие на предпоставките за приложението на чл. 415в КТ.

В съдебно заседание пред въззивния съд, административнонаказващият орган – *** – директор на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област към Главна дирекция „Инспекция по труда“, редовно призован, не се явява, представлява се от юрисконсулт ***, която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено. В представените по делото писмени бележи излага подробни доводи относно неприложимостта чл. 415в, ал. 1 КТ и в частност на института на чл. 28 ЗАНН по отношение на юридически лица, какъвто е и настоящият случай.

Съдът, като обсъди доводите на стрА.те и събрА.те по делото доказателства, намери за установено следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на съдебен контрол акт на административнонаказващия орган, в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН (наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 02.10.2023 г., а жалбата е подадена на 13.10.2023 г.), като отговаря и на изискванията по чл. 320 НПК, поради което е процесуално допустима.

Съдът, като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите на жалбоподателя и служебно провери правилността на атакуваното наказателно постановление, намери, че разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Жалбоподателя „М.“ ЕООД, ЕИК ***, с управител *** М., е със седалище и адрес на управление гр. *****.сва обект БА.чарница за производство на закуски, находящ се в гр. *****. Персоналът в обект наброява 7 души, 6 от които жени, една от които ***, ЕГН ***** на длъжност „помощник кухня заведение за бързо хранене“. В уведомлението по чл. 62, ал. 2 КТ подадено от работодателя „М.“ ЕООД до НАП на 15.02.2017 г., вх. № **, когато бил сключен трудовият договор с работничката Лекина, е посочен код по КИД 1071 „Производство на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия“ (който е променен едва на 26.07.2023 г.), и код по Националната класификация на професиите и длъжностите (НКПД 2011) – 94110002 – „помощник кухня, заведение за бързо хранене“.

В Търговския регистър, поддържан от АВ, е регистрирано, че предметът на дейност на дружеството е „Производство на хранителни стоки, търговска дейност и услуги, както и всяка друга дейност, незабранена със закон“.

В подадените през 2020 г., 2021 г. и 2022 г. годишни данъчни декларации по чл. 92 ЗКПО жалбоподателят „М.“ ЕООД, ЕИК *** е декларирал код на икономическа дейност 1071, като за 2023 г. не е изтекъл срокът за подаване на ГДД.

Въз основа на наличната информация в Информационна система „Бизнес статистика“, НСИ е определил на дружеството „М.“ ЕООД:

- за 2020 г. основна икономическа дейност „Производство на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия“ с код 10.71 по КИД-2008, със 100% относителен дял от общите нетни приходи от продажби;
- за 2021 г. основна икономическа дейност „Производство на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия“ с код 10.71 по КИД-2008, със 100% относителен дял от общите нетни приходи от продажби;
- за 2022 г. основна икономическа дейност „Дейност на ресторанти и заведения за бързо обслужване“ с код 56.10 по КИД-2008, с 90% относителен дял от общите нетни приходи от продажби и допълнителна икономическа дейност „Търговия на дребно с други хранителни стоки“ с код 47.29 по КИД-2008, с 10% относителен дял от общите

нетни приходи от продажби (отразено въз основа на подадено от жалбоподателя уведомление от 28.06.2023 г.).

Към настоящия момент не е изтекъл и срокът за подаване на уведомление в НСИ. Същият изтича на 02.07.2024 г.

По отношение на работодателя не са налагА. административни наказА.я за нарушения на трудовото и свързаното с него законодателство, като за нарушенията, отразени в протокол за извършена проверка № ПР2138900 от 03.12.2021 г., същият не е бил санкциониран.

На 10.07.2023 г., свидетелите К. Г. К. на длъжност главен инспектор и Г. Ц. Г. извършили проверка на място в обект БА.чарница за производство на закуски, находящ се в гр. *****, стопА.сван от „М.“ ЕООД, ЕИК ***. Проверката била извършена в присъствието на управителя *** М.. По същото време на работа в обекта били около 5-6 човека, като едната жена била заета на касата, а другите се зА.мавали с производството на хлебните изделия. Една от тях била и ***, ЕГН ***** на длъжност „помощник кухня, заведение за бързо хранене“, за която към датата на проверката работодателят не бил сключил застраховка „трудова злополука“, въпреки че в подаденото уведомление по чл. 62 КТ за тази работничка е посочен код по КИД „1071 Производство на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия“. Работничката ***, ЕГН ***** попълнила на място и декларация за установяване на законността на трудовото правоотношение.

На същата дата – 10.07.2023 г., управителят на дружеството – *** М., сключил застраховка „трудова злополука“ със застрахователна полица № ** на „ЕВРОИНС“ АД за лицето ***, ЕГН *****.

Проверката продължила и по документи в сградата на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ на 17.07.2023 г., когато управителят на дружеството попълнил и идентификационна карта за дружеството, в която като предмет на дейност на предприятието записал „10.71 Производство на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия“.

На 20.07.2023 г. (доколкото на същите е положен печат „20 JUL 2023“) управителят на дружеството представил на контролните оргА. застрахователната полица за застраховка „трудова злополука“ вкл. за лицето ***, ЕГН *****, съгласно „Списък на работници със застраховка Трудова злополука“, видно от който като такива са посочени лицата ***, *****.

За така установеното нарушение актосъставителят К. Г. К. на длъжност главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, в присъствието на свидетеля Г. Ц. Г., съставил на жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение № 23-2300428 от 20.07.2023 г., за нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“, а именно, че работодателят не е застраховал за своя сметка за риска „трудова злополука“ лицето ***, ЕГН *****, на длъжност „помощник кухня, заведение за бързо хранене“ към момента на проверката на място в обекта на контрол, въпреки че съгласно Заповед № РД-06-44 от 22.11.2022 г. за определяне на коефициент на трудов травматизъм по икономически дейности за прилагане през 2023 г. на министъра на труда и социалната политика, коефициентът на трудовия травматизъм за икономическа дейност КИД 10.71 „Производство на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия“, както е регистрирано дружеството работодател, е определен на 0,67, при среден за страната 0,64. Актът бил подписан от актосъставителя и свидетеля, след което бил връчен лично на управителя на дружеството – *** М., на същата дата за запознаване, а последният го подписал без възражения.

На 26.07.2023 г. в НАП били подадени уведомления по чл. 62 КТ за работниците ***, Вера Зарева, Стефан Ангелов Цветанов, Светлана Бориславова Крумова, Цветанка Анева

Колева и Весела Траянова Кръстанова, с които кодът по КИД-2008 за съответните лица бил променен от 1071 на 5610.

Въз основа на така съставения АУАН и след като приел изложената в акта фактическа обстановка за категорично доказана, *** – директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ към Главна дирекция „Инспекция по труда“, издала обжалваното понастоящем Наказателно постановление № 23-2300428 от 19.09.2023 г., с което за нарушението по чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“ на жалбоподателя на основА.е чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 КТ било наложено административно наказА.е „имуществена санкция“ в размер на 1500,00 лв.

За нарушение, установено в хода на същата проверка, на жалбоподателя било издадено и НП № 23-2300429 от 19.09.2023 г.

Изложената фактическа обстановка се установява от съвкупния анализ на събрА.те в хода на делото доказателства и доказателствени средства, а именно: писмените доказателства – отчет към НСИ, 2 бр. известия за доставяне, Протокол за извършена проверка от 20.07.2023 г., два броя декларации от работници в обекта, идентификационна карта, 2 броя призовки по чл. 45, ал. 1 АПК, уведомление по чл. 62, ал. 4 КТ вх. № **, застрахователна полица № ** на „ЕВРОИНС“ АД, „Списък на работници със застраховка Трудова злополука“, 6 бр. допълнителни споразумения, 1 бр. трудов договор, ведно с длъжностна характеристика, служебна бележка, справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ, справка от ТР, Заповед № 3-0864 от 17.10.2022 г. на изпълнителния директор на ГД „Инспекция по труда“, справка от ДИТСО за нарушения на жалбоподателя по КТ, справка от НАП вх. № 190/11.01.2024 г., справка от НСИ вх. № 422/22.01.2024 г., Заповед № ЧР-784 от 10.05.2022 г. на изпълнителния директор на ГД „Инспекция по труда“, длъжностна характеристика на К. К., Заповед № ЧР-43 от 30.01.2023 г. на изпълнителния директор на ГД „Инспекция по труда“ и длъжностна характеристика на Калинка Вълкова; както и от гласните доказателствени средства – показА.ята на свидетелите К. Г. К. и Г. Ц. Г..

Съдът кредитира изцяло приложените по делото писмени доказателства, приобщени на основА.е чл 84 ЗАНН, вр. чл. 283 НПК, тъй като същите са пряко относими към предмета на доказване по делото и са издадени от длъжностни лица в кръга на функциите им, а частният диспозитивен документ – идентификационна карта, удостоверява изявлението на управителя на дружеството касателно предмета на дейност.

Съдът се позова и на показА.ята на разпитА.те по делото свидетели, които безпротиворечиво изясняват обстоятелствата, от значение за предмета на доказване.

Посоченият доказателствен материал е непротиворечив, поради което съдът му даде вяра изцяло, като не се явява необходим допълнителният му анализ, доколкото доводите, развити в жалбата, касаят неправилното приложение на материалния закон, а не толкова установената по делото фактическа обстановка, за която са налице и обективни писмени доказателства (арг. от чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 305, ал. 3, изр. 2 НПК).

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си в качеството на въззивна инстанция да проверява изцяло правилността на наказателното постановление, независимо от основА.ята, посочени от стрА.те, съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 314, ал. 1 НПК, намира следното от правна страна:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, засягащ в голяма степен правата и интересите на физическите и юридически лица. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните оргА. наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка, съдът не е обвързан нито от

твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в АУАН или наказателното постановление, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон, като в този смисъл на контрол подлежи и самият АУАН.

Въз основа на извършена служебна преценка, съдът достигна до извода, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН, кореспондира на тази, посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП коректно, пълно и ясно са изброени обективните признаци на извършеното нарушение и нарушената правна норма. Посочени са и всички правнорелевантни обстоятелства във връзка с извършеното нарушение – време, час, място на извършване, субект на нарушението, съставомерни признаци от обективна страна – липса на задължителна застраховка „Трудова злополука“, за лице, осъществяващо дейност по КИД-2008 1071, която съгласно Заповед № РД-06-44 от 22.11.2022 г. за определяне на коефициент на трудов травматизъм по икономически дейности за прилагане през 2023 г. на министъра на труда и социалната политика е с коефициентът на трудовия травматизъм 0,67, при среден за страната 0,64. АУАН е съставен в присъствието на жалбоподателя и свидетел очевиден към момента на установяване на нарушението, с което са съобразени правилата на чл. 40 ЗАНН. Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН.

С атакуваното НП на въззивника на основана чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 КТ било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500,00 лв., за нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“.

От събрания по делото доказателствен материал безспорно се установява, че дружеството жалбоподател се явява работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ.

Установява се, че осъществяваната от работодателя „М.“ ЕООД търговска дейност е с код по Класификацията на икономическите дейности (КИД-2008) 10 Производство на хранителни продукти и в частност на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия – КИД 10.71, като именно тази дейност упражнявала и ***, съгласно вменените ѝ задължения в длъжностната характеристика. В тази връзка съдът не споделя твърденията на жалбоподателя, изложени в жалбата, че осъществяваната от него дейност 90% е с код по КИД 56.10 – Дейност на ресторанти и заведения за бързо обслужване и 10% – с код по КИД 47.29 – Търговия на дребно с други хранителни стоки, първо защото представеното с жалбата уведомление до НСИ касае дейността през 2022 г., а нарушението е извършено и установено през 2023 г. и второ – защото кодът, посочен в уведомлението по 62 КТ, е именно 1071 и същият е бил променен на 5610 едва на 26.07.2023 г., видно от представената по делото справка от НАП, като за това свидетелства и удостовереното лично от управителя в представената по делото идентификационна карта за дружеството, в която като предмет на дейност на предприятието е записал „10.71 Производство на хляб, хлебни и пресни сладкарски изделия“.

Съгласно разпоредбата на чл. 52, ал. 1 и ал. 2 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, работещите, за които съществува риск за живота и здравето им при изпълняване на трудовите си задължения, задължително се застраховат за риска трудова злополука за сметка на работодателя. При определяне на това кои работници подлежат на застраховане, се отчита осъществяваната икономическа дейност на предприятието и средното за страната ниво на коефициентите за честота и тежест на трудовите злополуки.

В чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“ е предвидено, че на задължително застраховане подлежат работниците и служителите, които извършват работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или

по-висок от средния за страната.

Министърът на труда и социалната политика е този, който издава заповед, с която се посочват дейностите, които са източник на трудов травматизъм равен или по-висок от средния за страната, съгласно чл. 276, ал. 1 от Кодекса на труда във връзка с параграф единствен от заключителната разпоредба на Постановление № 24 от 6 февруари 2006 г. на Министерския съвет за приемане на Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“. На това основание е издадена и Заповед № РД-06-44 от 22.11.2022 г., публикувана на сайта на Министерството на труда и социалната политика, с която министърът е посочил коефициента на трудов травматизъм по икономически дейности за прилагане през 2023 г., който за дейностите с код по КИД 10 е 0.67. В заповедта е посочен и определеният среден коефициент на трудов травматизъм за страната, а именно 0.64.

С оглед посоченото, осъществяваната от „М.“ ЕООД дейност и в частност тази, осъществявана от ***, към момента на извършване на проверката на място – 10.07.2023 г., е с трудов травматизъм над средния за страната, поради което последната подлежи на задължително застраховане за риска „трудова злополука“ от работодателя, а липсата на сключена задължителна застраховка представлява нарушение на чл. 52, ал. 1 ЗЗБУТ и подлежи на санкциониране по реда на чл. 413, ал. 2 КТ с имуществена санкция в размер от 1500 лева до 15 000 лева.

В случая, обаче, съдът споделя възражението на жалбоподателя, че за извършеното от него нарушение следва да се приложи разпоредбата на чл. 415в КТ, съгласно която, в случай че нарушението бъде отстранено веднага след установяването му и от него не са последвали вредни последици за работниците, санкцията за работодателя се намалява на сумата от 100 до 300 лева.

Разпоредбата на чл. 415в КТ урежда привилегирован състав спрямо всички нарушения по КТ, включително и тези, описани в чл. 413, ал. 2 КТ. Специалният състав по глава XIX, раздел II КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните“ нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в, ал. 1 КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители, като в допълнение същите не следва да са от кръга на изчерпателно посочените в чл. 415в, ал. 2 КТ. В тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност (за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН), а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция (глоба или имуществена санкция), но в многократно по-нисък размер.

По делото не е спорно между страните, че на 20.07.2023 г. (с оглед датата, посочена чрез положения върху документа печат) жалбоподателят, чрез управителя си, е представил пред контролните органи на Дирекция „Инспекцията по труда Софийска област“, сключена застраховка за риска трудова злополука, обхващаща и работничката Нели Лекина, сключена на 10.07.2023 г., с оглед което следва да се приеме, че веднага след констатиране на нарушението, още на същия ден, жалбоподателят е предприел необходимите, зависещи от него действия, да сключи застраховка и е сключил такава. Обстоятелството, че действието на същата започва на 11.07.2023 г. не променя факта, че нарушението е отстранено веднага след установяването му. Не са последвали неблагоприятни вредни последици за работника, нито са налице изключенията на чл. 415в, ал. 2 КТ, поради което съдът приема, че по

отношение на нарушението, осъществено от жалбоподателя, следва да намери приложение именно чл. 415в, ал. 1 КТ.

Съдът не споделя възражението на въззиваемата страна за неприложимост на разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ по отношение на нарушението по чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“. Граматическото тълкуване на разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ води до извода, че пояснението „по реда, предвиден в този кодекс“ се отнася до установяването на нарушението, а не до отстраняването му, доколкото в случай че се отнасяше до отстраняването, то законодателят би използвал друг словесен похват, като например формулиране на разпоредбата по следния начин: „За нарушение, което е отстранено, по реда предвиден в този кодекс, веднага след установяването му, и от което не са произтекли...“. Очевидно в случая законодателят не е имал предвид, че нарушението следва да е отстранено по реда, предвиден в КТ (доколкото няма нарушение, за което въобще да е предвиден такъв ред), а е имал предвид, че посочената разпоредба е приложима по отношение на нарушение, установено по реда, предвиден в КТ, което е било отстранено веднага след установяването му.

Настоящият съдебен състав, не споделя и доводите, изложени в писмените бележки, за принципна неприложимост на чл. 28 ЗАНН по отношение на юридически лица, доколкото съгласно § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН „маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Тук е мястото да се обърне внимание обаче, че наред с изложеното, разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ изрично предписва, че „работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв.“, тоест отново е видно, че законодателят не е изключил приложението на привилегирован състав по чл. 415в, ал. 1 КТ по отношение на юридическите лица, които именно в преобладаващия процент от случаите са и работодатели по смисъла на кодекса.

С оглед на горното и доколкото, както беше посочено, нарушението е било отстранено веднага след установяването му от контролните органи, а именно – на 10.07.2023 г., веднага след извършената проверка, като работодателят дори не е чакал да му бъдат дадени и предписания, което е било сторено едва с протокола за проверка, връчен му на 20.07.2023 г., когато е бил съставен и връчен и АУАН, като не са последвали и вредни последици за работника, съдът намира, че по отношение на процесното нарушение следва да намери приложение разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ, като имуществената санкция бъде определена в диапазона от 100,00 до 300,00 лв. Съобразявайки конкретната фактическа обстановка и обстоятелството, че на съда е служебно известно, че второто издадено по повод същата проверка НП касае същото нарушение за друг работник на жалбоподателя, съдът намира, че санкция, определена към минимума, а не в минимален размер, а именно имуществена санкция в размер на 150,00 лв., би осъществила целите на наказанието по чл. 12 ЗАНН и по-конкретно индивидуалната превенция.

С оглед гореизложеното наказателното постановление се явява частично незаконосъобразно и като такова следва да бъде изменено, като се приложи закон за по-леко наказуемото нарушение.

При този изход на спора и доколкото наказателното постановление не се отменя, но се прилага по-леко наказуем състав, разноски следва да бъдат присъдени и на двете страни (арг. бзД, ал. 1, вр. чл. 144, вр. чл. 78, ал. 1 и 3 ГПК). С оглед изричното искане на процесуалния представител на наказващия орган в негова полза следва да се присъдят

разноски съразмерно с оставащата санкция. По отношение на претендираното юрисконсултско възнаграждение следва да се има предвид, че разноските се определят по реда на АПК (чл. 63д, ал. 1 ЗАНН). По смисъла на чл. 143, ал. 3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. В Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 5/2009 г. по описа на общото събрА.е на колегиите на ВАС е прието, че случаите, в които съдът отхвърли оспорването, страната дължи заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато административният орган е представляван от юрисконсулт в производството. Видно от мотивите на ТР в такива случаи следва да се приложи субсидиарно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК. Според този текст размерът на присъденото възнаграждение за юрисконсулт не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 ЗПрПом. Впрочем и разпоредбата на чл. 63д, ал. 5 ЗАНН препраща към чл. 37 ЗПрПом. Според чл. 37 ЗПрПом заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Въз основа на този текст е приета Наредбата за заплащане на правната помощ от 01.01.2006 г. (приета с ПМС № 4 от 06.01.2006 г.). Съгласно чл. 27е от цитираната Наредба възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80,00 до 150,00 лв., т.е. съдът следва да определи юрисконсултското възнаграждение именно в тези рамки. С оглед факта, че юрисконсултът се е явявал по делото, а и с оглед правната сложност на делото, съдът достига до извод, че за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство в полза на наказващия орган следва да се определи възнаграждение в размер на 100,00 лв. Като се вземе предвид обаче изменението на НП и намаляването на наложената санкция от 1500,00 на 150,00 лв., съдът достига до извод, че съразмерно със своеобразно потвърдената част от НП (оставащата санкция) на наказващия орган следва да се присъди част от определеното юрисконсултско възнаграждение, а именно: 10,00 лв. (арг. от чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 78, ал. 3 ГПК). Присъждането на част от претендираните разноски при изменение на НП е в съответствие и с трайната практика на ВАС по дела по ЗОДОВ (по реда, на които са се разглеждали претенциите за разноски преди измененията в чл. 63 ЗАНН). В този смисъл напр. е Решение № 1168 от 23.01.2020 г. по адм. дело № 607/2018 г. на ВАС, а също и Решение № 1203 от 16.11.2020 г. на АдмС - София област по к. а. н. д. № 709/2020 г. Посочената сума следва да се присъди в полза на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ (арг. чл. 63д, ал. 4 ЗАНН).

От жалбоподателя също е поискано присъждане на разноски и са представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 450,00 лв., поради което и на него следва да се присъдят разноски в размер на 405,00 лв., съразмерно с намаления размер на имуществената санкция. Тази сума следва да бъде възложена на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ на основА.е чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 144, ал. 1 АПК.

За пълнота съдът следва да отговори и на възражението за прекомерност на разноските от страна на процесуалния представител на въззваемата страна – юрк. Нейденова. Съгласно Решение от 25.02.2024 г. на СЕС по дело С-438/22 г. по описа на съда е прието че националните съдилища не са длъжни да прилагат Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Ето защо и настоящия съд не е обвързан с прилагането на тази наредба и може да присъди възнаграждение и под определените там размери. В настоящия случай обаче, като съобрази действителната фактическа и правна сложност на делото, която е типична за подобен род дела, както и вида на осъществяваната адвокатска защита и съдействие, а именно не само изготвяне на жалбата, но и реално представителство в две открити заседА.я, съдът намира, че заплатеният размер на адвокатския хонорар се явява справедлив и обоснован, поради което не следва да бъде редуциран в по-нисък размер и от този по-нисък размер да бъде определено и крайното

възнаграждение, с оглед изхода на спора, а именно изменение на наказателното постановление.

Така мотивиран и на основа.е чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, Районен съд – Сливница

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 23-2300428 от 19.09.2023 г., издадено от *** – директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ към Главна дирекция „Инспекция по труда“, с което на „М.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. *****, на основа.е чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 КТ е наложено административно наказА.е „имуществена санкция“ в размер на 1500,00 лв. за нарушение на чл. 52, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл. 2, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“, като **ПРИЛАГА ЗАКОН ЗА ПО-ЛЕКО НАКАЗУЕМОТО НАРУШЕНИЕ** – разпоредба на чл. 415в, ал. 1 КТ и на основа.е същата **НАМАЛЯВА** „имуществена санкция“ от 1500,00 на **150,00 (сто и петдесет) лева**.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ да заплати на „М.“ ЕООД, ЕИК ***, сумата в размер на **405 (четиристотин и пет) лева**, представляваща разноси за заплатено адвокатско възнаграждение пред настоящата съдебна инстанция, съразмерно на определения размер на имуществената санкция.

ОСЪЖДА „М.“ ЕООД, ЕИК ***, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, сумата в размер на **10 (десет) лева**, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение пред настоящата съдебна инстанция, съразмерно на определения размер на имуществената санкция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София област на основа.ята, предвидени в НПК и по реда на Глава дванадесета АПК в **14-дневен срок** от получаване на съобщението за изготвянето му.

ПРЕПИС от решението да се връчи на стрА.те!

Съдия при Районен съд – Сливница: _____